

PARTIET

SOM DÖMT

SIG SJÄLVT

**Sillenarna i de
egna citatens
ljus från 1929
till 1935**

Pris 25 öre

Utgiven av Partiförlaget, Luntmakaregatan 52, Sthlm

Inledning

Förändringar och kriser har gjort sig gällande i samhällsutvecklingen. Kriser och strider om taktik och principer har också uppstått inom arbetarrörelsen. I och för sig är härom ingenting att säga. Tvärtom är det ganska naturligt att så sker, då arbetarrörelsen inom sig samlar just de grupper av människor, som dessa samhällskriser hårdast drabbar. Svensk arbetarrörelses historia kan uppvisa ett flertal schismer och strider samt därav föranledda utbrytningar och sprängningar. Vi minns den ungsocialistiska riktningens utbrytning, den mera fackligt betonade syndikalistiska utbrytningen ur L. O. efter 1909. Striderna inom det socialdemokratiska partiet under världskrigsåren och den därav föranledda nya partibildningen under namn av Socialdemokratiska vänsterpartiet.

Efterkrigsårens ekonomiska kriser var i högre grad än de föregående internationella. Arbetarrörelsens kriser blev det också. En ny international, den Tredje eller Kommunistiska, kom till. Den ville knyta partierna till varandra och upprätta en sluten kampformation och som riktlinjer antogs teser och program, mot vilka inget av de anslutna partierna fick bryta. En sådan organisationsform är en given styrka, under förutsättning att ledningen för densamma förmår behärska alla de väldiga problem som uppstår. Till att börja med lyckades Komintern med sin svåra uppgift, och de utbrytningar, som skedde från Vänsterpartiet, ger belägg för att det gällde principiella skiljaktigheter i första hand. Vennerström, Z. Höglund m. fl. bröt mot de teser och riktlinjer, som skulle vara vägledande för den internationella rörelsen. Deras senare ställningstagande visar att de ideologiskt hör hemma i socialdemokratien. Under sådana förhållanden kan en partistrid försvaras och ha sitt stora berättigande. Så länge som Lenins anda svävade över Komintern, gick det att hålla kursen klar, men därefter och ju längre bort man kom från världskrigsatmosfären gick det sämre. Sovjet-Unionen i stället för Komintern blev bestämmande för Tredje Internationalens politik. Teserna och riktlinjerna lades åt sidan, den ställning, som Ryssland genom omständigheternas makt blev tvingat att inta i den internationella politiken blev bestämmande, och det som alla partier måste anse som det riktiga. Faran för partistrider blev större och vad värre var, deras ideologiska berättigande blev allt svårare att spåra.

Den första erfarenheten av en sådan oberättigad partistrid fick vi uppleva 1929 i Sverige, då det kommunistiska partiet sprängdes. Det fanns icke något ideologiskt berättigande för denna strid, och fortare än man trodde har historien själv bevisat den saken. 1935 står det klart för alla, att det i stället för att vara en nödvändig operation i hög grad var en rent brottslig handling mot hela den svenska arbetarrörelsen, som då begicks. Bevisen härför levereras av arrangörerna själva, Kominterns trogna garde, det sillénska partiet. Politiska omdömen verkar ju i hög grad subjektiva, då respektive representanter faller dem om varandra. För att kunna överbevisa är det nästan nödvändigt att ha historien som hjälpare. Detta kan ske endast under förutsättning att partiet det är fråga om lever så fort att det överlever sig självt, under så kort tidrymd, att människorna själva kan döma efter handlingar och fakta. Så har skett med Kominternpartiet i Sverige. Av detta partis talesmän levererade handlingar och fakta, oförfalskat återgivna i deras egen press under tiden före och efter partistriden 1929, har de senare fram till januari 1935 själva vederlagt med uttalanden och fakta i samma press. I stället för att låta våra egna subjektiva omdömen tala och begära att läsaren skall tro på dem, skall vi låta historien och sillénerna tala, och så får läsaren själv avgöra. Mer kan man väl sedan icke begära av politisk bevisföring.

Det var år 1929.

Organisatoriskt hade det kommunistiska partiet gått framåt med stormsteg sedan det bildades under världskrigets händelserika år. Riksdagsvalet 1928 visade också, att partiet gått politiskt framåt och fått förtroende i vida arbetarkretsar. Skulle den marschen oavbrutet fått fortsätta

hade det vid det här laget funnits ett arbetarnas oppositions- och klassparti här i landet, som gott och väl skulle ha kunnat tävla med det socialdemokratiska vad beträffar inflytande över svensk arbetarrörelse. Men vad som för Komintern och sillénarna har blivit högsta lag 1935, var det mest avskyvärda, klassförrädiska och förkastliga 1929. Då skulle det genomdrivas, allt det nya och fina, det som skulle bli det förlösande ordet för svensk arbetarklass. Dittills hade partiet icke haft någon riktig analys av det ekonomiska läget att bygga sin ideologiska bas på, menade man, och det förhållandet skulle nu ändras. Den sillénska oppositionen 1929 var tvärsäker på utvecklingen och en av dess representanter, som var närvarande på Kominternexekutivens 10:e plenum yttrade enligt referat:

”Högergruppen (socialisterna) påstår, att den svenska kapitalismen visserligen har imperialistiska tendenser och befinner sig på en imperialistisk utvecklingslinje, men att frågan ännu måste uppklaras o. s. v., under det kamraterna inom oppositionen (sillénarna) säger att den svenska kapitalismen har en imperialistisk karaktär.”

Vad byggde nu dessa sillénare av år 1929 och Komintern sina iakttagelser på och hur såg deras bevisföring ut? Det framgår av Kominterns av sillénarna inspirerade öppna brev till det svenska partiet. Där ges följande vägledning och exempel på varför det var nödvändigt att ändra kurs i Sverige:

”Sådana koncerner som den med amerikanskt kapital opererande svenska Kreuger-koncernen, vilken behärskar 75 procent av världens hela tändsticksproduktion, tränger in i de mest avlägsna hörn av världen och f. n. kämpar för monopolistisk sammanfattning av världens järnmalmsproduktion, är det mest frappanta bevis för den svenska kapitalismens imperialistiska karaktär. Sverige av i dag är ingen liten patriarkalisk stat med vissa drag av halvkolonial avhängighet, det är tvärtom en ung imperialistisk stat, som girigt kämpar för sin plats bland de andra imperialistiska staterna och simmar i den världsimperialistiska politikens farvatten.”

Det har visat sig, att hela denna Kreuger-koncern var ett enda stort blufföretag. Vi medger villigt att det icke är så gott att vara historisk siare och profet. Men nät det gäller arbetarklassens kamp måste man begära så mycket allvar av var och en som kämpar med i den kampen att icke historien kan sätta stämpeln äventyrarpolitik på densamma. Över silléneriet och kominternpolitiken av 1929 har historien redan fällt denna sin hårda dom och det är kominterns och sillénarnas eget material och egna handlingar, som tjänar till bevisföring.

Inom det kommunistiska partiet fanns det 1929 ingen som var emot en ekonomisk analys av läget eller var emot ett uppklarande av förhållandena vad Komintern beträffar, det visar bland annat följande utdrag av kamrat Nils Flygs tal vid exekutivens 10:de plenum, där saken behandlades:

”Ingen av de två grupperna inom vår C. K. kan säga om sig, att den är mera kommunistisk och klarare än den andra. Det är vår plikt att tillsammans med Kominterns hjälp, med hjälp av andra sektioners erfarenheter, skapa ett starkt kommunistiskt parti i Sverige.”

Men icke ens detta hjälpte. Det fick inte finnas några betänkligheter och ändock har de gångna 5 årens historia så påtagligt visat, att dylika var på sin plats. Om sillénarna av i dag besitter det minsta av vad som kallas självkritik, borde de vara de första att erkänna faktum. Men 1929 skulle det bara marscheras, konsekvenserna av en eventuell felbedömning av läget tog man ingen som helst hänsyn till. Så mycket starkare framträder emellertid dessa 1935, och jämsides därmed silléneriets politiska bankrutt. I Kominterns ovan citerade brev 1929 slår man fast denna politik genom följande förklaring och dekret för svenskt vidkommande:

”Den småborgerliga välmågans gamla svenska 'idyll', med vilken socialdemokratin fortfarande söker locka arbetarna, hör till det förflutna. Nöd, hunger och arbetslöshet klappar på dörren i arbetarhemmen. En hårdnackad, bitter och offerkrävande kamp väntar arbetarklassen. Den kommunistiska förtruppen kan icke föra kampen med social-fascismen om arbetarmassorna till

något avgörande genom 'arbetarmajoritet' i kommunalförsamlingar och parlament, utan endast genom borgarkrig mot dessa trustkapitalets drängar.

Dessa förändringar fastställer kommunisternas nuvarande uppgifter, vilka utformades av Kominterns 6:e världskongress och Exekutivens 10:e plenum. Vår politik under parollen 'klass mot klass' är ett program för revolutionär kamp på alla områden. Ifråga om kampen mot kriget är principen för denna politik: 'Fienden är i det egna landet'. Denna revolutionära politik är oförenlig med alla slags försök att beslöja den svenska kapitaliststatens imperialistiska väsen och den svenska borgarklassens imperialistiska aggressivitet. Den står i motsättning till alla uttryck av provinsialism och nationell inskränkthet, som i Sverige ofta döljer sig bakom teorier om den svenska kapitalismens 'speciella drag'. Parollen 'klass mot klass' betyder vidare en kamp på liv och död mot den svenska socialdemokratin, denna agentur för trustkapitalet. Att nu betrakta socialdemokratin som ett arbetarklassens parti, att utge paroller till de proletära massorna att skapa 'arbetarmajoritet' i parlamentet och kommunalförsamlingar, betyder i nuvarande situation att uppfordra till klassarbete med bourgeoisin. Kominterns politik fordrar kamp för självständig ledning av arbetarrörelsen, utan socialdemokratin och mot densamma, kamp mot den fackliga legalismen, självständigt uppträdande på grundval av taktiken 'enhetsfront underifrån', som skedde exempelvis vid kampdemonstrationerna 1 maj. Den är fientlig mot all. 'svanspolitik' och mot allt fredligt-'demokratiskt' umgänge med socialdemokratin. Den förutsätter andra metoder för erövrandet av arbetarklassens majoritet än de som socialdemokratin använder. Inte endast genom den fredliga agitationens och propagandans metoder, inte genom 'lojala' diskussioner med socialdemokratin, utan genom förbittrade klasstrider, i vilka socialdemokratins förräderi allt klarare träder i dagen, kommer kommunisterna att erövra majoriteten inom arbetarklassen. Kapitulation för den reformistiska fackföreningsbyråkratin kan icke ge kommunisterna möjlighet vare sig att behålla sina positioner i fackföreningsrörelsen eller utvidga desamma. Detta kan endast ske genom en beslutsam kamp mot de repressalier inom fackorganisationerna, som organiseras av de socialdemokratiska spetsarna.”

Den ekonomiska analysen var uppgjord och kamplinjerna utformade. Det fanns ingen återvändo och alla dessa nya kamplinjor var värda en partisprängning och lite till, menade man. Om det ändock varit så, hade den radikala delen av svensk arbetarrörelse icke behövt göra alla de offer förgäves, som 1929 års partistrid kostade. Men historien har visat annorlunda. Redan 1935 har partistridens upphovsmän, sillénarna, gått ifrån varenda punkt i sina krav och därmed bevisat att de helt felbedömde läget 1929. Just därför framstår också deras ansvarlöshet inför svensk arbetarrörelse i så upprörande dager. Just därför har också varje svensk arbetare rätt att vara i högsta grad indignerad. Ty så långt hade majoritetsriktningen i enighetens intresse gått, att de godkände det öppna brevets politiska innehåll, och mer hade icke behövts om syftemålen varit ärliga.

Kamplinjerna skall förverkligas.

Det var kamplinjernas omedelbara förverkligande som fordrades. 1930 var det valrörelse i landet och 1931 i Stockholm. Då slängde sillénarna den gamla kartellbeteckningen Arbetarpartiet och tog i stället Klass mot Klass. Motiveringarna var lika många som otvetydiga om vad man tänkte om sig själv och andra. I låter Ny Dag från februari 1931 tala i fråga om kartellbeteckningarna Arbetarpartiet eller Klass mot Klass:

”Sverges Kommunistiska Parti uppträder i valkampanjen och för en omutlig och beslutsam kamp mot den borgerliga kampfrontens alla partier, mot dess båda karteller. 'Kampen' mellan 'Arbetarpartiet' och 'Samhället främst' är i verkligheten en vidrig komedi till vilseledande av de utsugna och utplundrade massorna. I Stockholms stadsfullmäktige finns det inte alls någon arbetarmajoritet. den församlingen har proletariatet i dag inte en enda representant. Genom 'Arbetarpartiet' och 'arbetarmajoriteten' regerar borgarklassen. Hela historien om denna 'arbetarmajoritets' politik bekräftar detta till alla delar.”

— — —

”Den borgerliga kampfronten mot proletariatet uppbygger nu alla krafter för att genom sin lögnaktiga och bedrägliga kartellbeteckning 'Arbetarpartiet' fånga de utplundrade arbetarmassorna och hindra dess övergång till kampen Klass mot Klass under sitt Kommunistiska Partis ledning. Må arbetarna därför förstå att varje röst för den borgerliga kartellbeteckningen 'Arbetarpartiet' betyder ett stöd åt borgarklassens reaktionära politik, ett befordrande av hungeroffensiven, en sporre för nya framstötter mot proletariatet och alla utplundrade från borgarblockets sida.”

— — —

”Varje proletär röst på den bedrägliga kartellbeteckningen 'Arbetarpartiet' är en röst för borgarklassen, en röst för den reaktionära och arbetarfientliga politik, som genomförts i Stockholms stadsfullmäktige under den gångna valperioden.”

Till dessa citat skulle kunna läggas en bred redogörelse för hur de sillénska agitatorerna reste land och rike runt och avgav bragelöften om att på de nu inslagna linjerna skulle kampen föras till seger. Kilbommarnas politiska hädanfärd var bara en tidsfråga. De skrev och talade med sådant allvar, att man ibland, för arbetarklassens egen skull, nästan både trodde och önskade att de skulle ha funnit nyckeln till den dörr, som ledde direkt in i det socialistiska samhället. Vem kunde då ana att de själva skulle vederlägga sig efter endast ett par år på den punkten. Men faktum är, att Ny Dag av år 1935 bestämt tar avstånd från Ny Dag av tidigare år. Det kommunistiska partiet kastar redan 1935 alla sina fruktansvärda stridsvapen, vilka 1929 var så dyrbara, att de var värda både partisprängning och ödeläggande strid bland de radikala arbetarna, på skrothögen, spottar sig själv, bildligt talat, mitt i synen, och det sker på följande blamerande vis i januari 1935.

”Centralkommittén föreslår Stockholmsorganisationen att använda kartellbeteckningen Arbetarpartiet vid valet, för att därmed bevisa att vårt parti är berett att undanröja alla hinder för den proletära enhetsfrontens förverkligande.”

— — —

”Vi säger till socialdemokraterna: Ni talar om att reaktionen spetsar på att erövra Stockholm. Vill ni slå tillbaka reaktionen, så går ni med på detta program. Vägrar ni så är vi ändock beredda att ta kartellen Arbetarpartiet, för att visa att vi vill riva de skrankor, som skiljer arbetarna i Stockholm i kampen mot reaktionen.”

Arbetarna har rätt att ställa frågan till de s. k. kommunisterna: Varför skulle det vara nödvändigt att spränga partiet 1929 just för att få igenom Klass mot Klassbeteckningen, då man redan 1935 återgår till det man under hån och förakt förkastade, nämligen Arbetarpartiet?

Är experiment och lek det väsentliga för kommunisterna?

Ja, så ser det ut. Men då bör man söka en annan lekplats än arbetarrörelsen. Denna fullkomliga avsaknad av politisk hederlighet framgår kanske bäst därigenom, att sillénarna så sent som i oktober 1934 vid Göteborgsvalet sade sig vara motståndare till allt vad socialdemokrati och arbetarkartell heter, men bara tre månader därefter på ovanstående sätt föreslår samarbete med förrädarna. Till göteborgsvalet, i okt. 1934, skrev sillénarna i sin press följande:

”Socialdemokratin börjar även med hänsyn till sin sociala bas att bli ett kapitalismens parti. Till det, men inte till de bankruttrade nationalsocialistiska partierna, sätter kapitalisterna i dag sitt hopp. Och det hoppet kommer socialdemokratin inte att svika.

— — —

Men arbetarna skall ge det rätta svaret vid valet. Inte en röst åt socialdemokraterna och deras kilbomska hjälpare. Ned med skatteutplundrarna och polisfriarna! Rösta Klass mot Klass, Kommunistiska Partiet!”

”Vi anser inte heller, att det ur arbetarsynpunkt kan försvaras att man tar risken av att med sina överloppsröster hjälpa socialdemokratin till mandat.”

Ett parti, som på det sättet med bara ett par månaders mellanrum svänger från åsikt till åsikt, kan en kämpande arbetarklass icke ha någon användning för. Vem vet om icke det partiet efter ytterligare några månader är till höger om socialdemokratin? Den frågan ställer varje arbetare, som följer den politiska utvecklingen och som är mån om arbetarrörelsens radikalisering. Politisk kapitulation borde vara sillénarnas enda motivering till sin ändrade ståndpunkt. "Den proletära enhetsfronten skall förverkligas", säger dessa "självkritiker" i stället för att dölja sitt politiska återtåg. Har då icke enhetsfrontfrågan varit aktuell förrän nu? Jo, den var aktuell redan på Lenins tid, men då var det fråga om en verkligt proletär enhetsfront, underifrån och på klasskampens grund. Nu gäller det att så fort som möjligt komma i famnen på socialdemokratin. I en motivering för denna enhetsfront skrev Ny Dag för den 4 jan. 1935:

"Det viktigaste hindret för en samling av arbetarnas stora massor till enhetliga aktioner, särskilt också de socialdemokratiska arbetarna, vilka är anhängare av motåtgärder mot borgarklassens anslag, är den kamp de kommunistiska och socialdemokratiska partierna utvecklar mot varandra."

Hur illa klingar icke detta med allt vad sillénarna förut skrivit och vad här citerats. Så sent som den 24 maj 1934 kunde man läsa i Ny Dag följande tillrättavisning åt medlemmarna då de i sin proletära enfald försökt att vid första majmötena förverkliga enhetsfronten:

"Ty enhetsfronten — den kämpande och verkliga proletära enhetsfronten — kan endast skapas i öppen kamp med socialdemokratin, med dess parti, med dess ideologi och politik. Att avstå från denna kamp är att avstå från klasskamp över huvud taget, och varje tendens i denna riktning inom vårt parti måste energiskt slås tillbaka."

Att märka är, att detta närmande till socialdemokratin, bortkastandet av Klass mot Klass-beteckningen och antagandet av Arbetarpartiet som beteckning vid valet sker utan hörande av partimedlemmarnas mening genom omröstning i partiet, det sker utan att detta "helt om marsch" åtföljes av någon som helst kritik av den hittills förda politiken. Det vittnar om allt annat än den självkritik, som man talade om 1929, och det talar högt om både feghet och rädsla. Trotskijs kritiska ord om stalinismens förvrängning av leninismen faller oss osökt i minnet: "Under Lenins tid kallade man ett återtåg ett återtåg — en eftergift en eftergift — — Under den senare perioden har våra ledare avlägsnat sig från detta leninistiska förfarande." Enbart löje har också arbetarna till övers för dylik "arbetarpolitik" och för ett dylikt parti. En enig svensk arbetarpress har också, på ett fullkomligt förintande sätt utdömt sillénarnas komedi och givit partiet den enda hänvisning som återstår, att sluta upp att existera. Här några citat ur de tre stora arbetartidningarna som utkommer i Stockholm, när de i januari 1935 kommenterade sillénarnas vändning. Tidningen Arbetaren skriver:

"Sedan den äkta revolutionära ledningen för det enda revolutionära partiet i det här landet under årtal hållit på med att piska in i sina läsare det oerhörda förräderi mot arbetarklassen det var att använda samma partibeteckning som socialdemokraterna, så beslutar plötsligen partiets högsta ledning att mana sina medlemmar att begå denna kontrarevolutionära handling. Håller man således fast vid föregående uttalanden, så måste man slå fast, att sillénarna beslutat att spela med i en 'vidrig komedi till vilseledande av de utsugna och utplundrade massorna'; de har beslutat att ge sina röster för borgarklassen; att stödja borgarklassens reaktionära politik, att 'befordra hunger-offensiven', att göra nya framstötter mot proletariatet; de har beslutat att deras röster skall 'räknas Per Albin Hansson, Rickard Lindström och andra förrädare mot arbetarklassen tillgodo'; att genomdriva lagen om tredjemansrätt; att stödja dem som 'skickar polis mot strejkande arbetare', dem 'vilka tvingar arbetslösa till strejkbryteri och trampar fackföreningarna under fötterna; dem som bedriver hetskampanj mot Sovjetryssland och som understött Hitlerregimen i Tyskland. De har beslutat sig för att över huvud taget bli riktiga borgerliga mönstermänniskor."

Tidningen Socialdemokraten, språkröret för den riktning, som sillénarnas frieri närmast gäller, välkomnar med följande:

”Sillénbankrutten på såväl det fackliga som det politiska området blir med var dag alltmera uppenbar. De fackliga parollerna har fallit ihop innan ens trycksvärtan torkat på dem, och ledningen synes aldrig menat annat med dem än att fylla första sidan i Ny Dag med ett frasrikt upprop, ty det är de enda aktioner som sillénarna orkat med på den revolutionära fronten. Fiaskot kring urtiman är välkänt. Men även den politiska taktiken har förlit. Det är hårdhärtat att erinra sillénarna om deras manöver med enhetsfronten från tid till annan. Inte den ringaste lilla framgång. Och lika hänsynslöst är det att tala om deras lysande fiasko med klass mot klass i valen. Kilbomarna har ökat sin livslängd betydligt med denna sillénarnas taktik. Men nu skall det bli andra bullar av. Centralkommitténs utvidgade plenum har vid behandling av partiverksamheten i förgrunden ställt frågan om enhetsfronttaktiken och dess praktiska tillämpning.”

(Här citeras från Ny Dag om sillénarnas anammande av kartellbeteckningen Arbetarpartiet, varefter tidningen fortsätter:)

”Detta beslut innebär att sillénarna snurrat kompassen runt och kommit tillbaka till utgångspunkten för några år sedan. Sprängningen av arbetarfronten var då högsta revolutionära strategi. Klass mot klass skulle göra susen i valen. Arbetarna skulle i massor springa över till bolsjevikerna och socialdemokratin tillfogas ett förintande nederlag. Alla som begagnade arbetarpartiets beteckning karakteriserades som förrädare, socialfascister etc. Resultatet blev endast att kilbomarna höll sin ställning och att socialdemokraterna marscherade framåt med stormsteg. Sådana bakslag för den s. k. revolutionära taktiken måste ju tära på de starkaste nerver och få även de svagaste huvuden att fundera. Och efter all utskällning av socialdemokratin och alla manövrer mot arbetarpartiet vill man nu söka rädda sig själv genom att förorda enhetsfront och gemensam partibeteckning. Stockholms arbetare torde icke reflektera på detta uppenbara skoj.”

Och Folkets Dagblad lämnar följande bidrag till den uteblivna självkritiken:

”Sedan arbetarna i hela landet fått veta, att varje röst under kartellbeteckningen Arbetarpartiet var en röst för kohandel och tvångslagstiftning, sedan Kominternfolket med hela sin propagandaarsenal fått sprida och slåss för denna förkunnelse, sedan vårt parti stämplats såsom en socialdemokratisk stödtrupp för vårt användande av denna kartellbeteckning, behagar höga Centralkommittén 'föreslå', d. v. s. dekretera, sin Stockholmsorganisation att anamma denna fördömliga kartellbeteckning.

Och varför? Dels därför att order om 'vändning' kommit från E. K. i Moskva — Komintern skall göras hovfälig för att kunna dväljas bland N. F:s stödtrupper. Dels kommer dekretet därför att man eljest befarar en katastrof vid stadsfullmäktigevalen. Nu tänker man sig kunna lura till sig röster under beteckningen Arbetarpartiet — Kommunisterna T — man avser att tillgodogöra sig fördelar av våra kamraters arbete i stadsfullmäktige. De vackra orden i citatet härovan är bara dekorationer för de verkliga motiven.

När anammas kartellbeteckningen Arbetarpartiet? Det sker då den socialdemokratiska regeringspolitiken är mera borgerligt inställd än någonsin då den är direkt inställd på statskapitalistiska linjer. Ja, beslutet om kartellbeteckningen publiceras i samma tidning, där den socialdemokratiska regeringen utpekats såsom organisatör av krig mot Sovjet-Unionen.”

Lenin lärde att sådana paroller som formuleras av ett kämpande revolutionärt parti skulle vara enkla och förståeliga, så att arbetarna skulle begripa dem. Får man döma av den enhälliga svenska arbetaropinion, som talar genom ovanstående tidningar, så finns det icke mycket av leninism kvar hos sillénarna, en sak som vem som helst för övrigt kan konstatera.

Det Socialistiska Partiet.

Något av en siars blick låg det över vad Ture Nerman skrev i Folkets Dagblad efter parti-striden den 12 okt. 1929. Det är karaktäristiskt för den ärlighet, som lades i dagen från det hållet när det gällde arbetarnas kamp, samtidigt som det visar en ingående kännedom om de sillénska ledarnas sinnelag; vi citerar:

”Vi har fått uppleva ett försök till dolkstöt i ryggen från folk som vi trodde ändå vara kamrater. Vi betraktas redan som ställda utanför den international, som vi tillhört — tillhört med hela vårt järta,

hela vår järna. Men sista ordet är ännu inte sagt. Vi kommer att fortsätta vårt arbete på precis samma grundval av Kominterns kongress och öppna brev. Vi ska visa våra kamrater, de revolutionära arbetarna i Sovjet-Unionen och hela världen, att vi i intet har förändrats. Den dag, de kan med rätt stämpla oss som renegater, då må de göra det. Grundligt. Men till dess anhåller vi att ni inte tar mun för full om oss utan handlar själva och först sopar rent för era egna barrikader, hrr kuppmakare och gymnasistrevolutionärer, med eller utan revolver och polisskydd!”

Medan det Socialistiska partiet har fullföljt sina traditioner från Lenins tid och visat att det ärligt vill kämpa för det svenska proletariatet i enlighet med sina löften från 1929 har sillénarna svikit i varenda punkt. Äventyrapolitiken, lek, blev sillénarnas linje, en sund revolutionär politik blev det socialistiska partiets. 1935 har sillénarna och Komintern själva givit svart på vitt på den saken.

Det måste också stå klart för alla att det i kampen med den korrumperade socialdemokratien icke går att nå resultat med mindre än att man bedriver en konsekvent oppositionell politik, som avslöjar och kritiserar men ändå är positiv och därtill revolutionär i marxismens bästa mening. En sådan politik har det socialistiska partiet bedrivit i såväl fackföreningar, kommunala institutioner som i riksdagen.

När det sillénska partiet skulle lära de svenska arbetarna hur de skulle vinna fackliga strider och därmed också genomföra en linje för att så småningom få makten i den svenska landsorganisationen, slängde de ut parollen om vilda strejker. Det gick lätt för landsorganisationens ledning att mota Olle i grind vid användandet av en sådan politik. Och i stället för vapen i händerna på arbetarna blev denna sillénarnas politik ett vapen i händerna på L.O. mot de radikala arbetarna. Det socialistiska partiet varnade för dessa vilda strejker då det var lätt att inse att de arbetare och fackföreningar, som följde en sådan paroll, skulle bli uteslutna. Så skedde också i de få fall, som sillénarna hade framgång med denna sin fackliga strategi. Sedan har sillénarna förkastat dessa sina paroller och 1935 ser man i Ny Dag endast paroller, som uppmanar kommunisterna att göra gemensamma listor med socialdemokraterna vid styrelseval och annat. I detta fall som i alla de andra har sillénarna visat sig kunna behärska konststycket att alltid ha rätt, även då två diametralt motsatta linjer lanceras. Opposition och kamp för radikaliseringsrörelsen genom en orädd kamp på verkstäderna och inom fackföreningarna har alltid varit det socialistiska partiets paroll, och endast på den vägen kan det bli resultat, med de organisationsformer som den svenska fackföreningsrörelsen har.

De trognaste kämparna får betyg.

De vilda strejkernas parti, sillénarna, gav i början av sin tillvaro också ut parollen ”kampen om gatan”. Nu hör man ingenting från det sillénska partiet om den saken. Det parti, som för bara några år sedan skulle leda massorna bort från de gemensamma demonstrationstågen på första maj, vill nu att allting skall vara gemensamt mellan socialdemokrater och kommunister. Det parti, som icke hade ord nog starka till övers för dem som icke ville följa med på sär-demonstrationer, har spottat sig själv i ansiktet även på den punkten och lunkar med socialdemokraterna. I enlighet med de nya riktlinjerna och för att göra det fint och angenämt för de socialdemokratiska åsikternas trivsel har den opposition som uppstått liksom företrädarna för de läror som av det sillénska partiet förut togs fördes, fått sitt betyg. I en artikel som seglat genom den sillénska pressen under den händelserika januari 1935 låter sillénska partiledningen förkunna:

”Vi har i en del av våra kommunistiska organisationer en figur, som vi kan kalla för skrikhalsen. Han är ett ogräs, som fritt utvecklats skymmer varje det målmedvetna arbetets blomster och som absolut förkväver aktionsenhetens spirande planta.

Skrikhalsen har alltid mycket bråttom, är gränslöst upptagen från morgon till kväll, fast ingen vet, vad han egentligen sysslar med. — — — Men han hinner låta käften gå. Han hinner tala om alla

partiproblem och alla politiska problem över huvud taget, och alltid har han patent. Svåra taktikproblem, som partiledningen gnuggat i dagar och veckor, spottar han ut lösningen på i en handvändning, och oftast visar det sig då, att partiledningarnas lösning av problemet är något hopplöst valhänt jämfört med skrikhalsens patent. För skrikhalsen existerar egentligen inga taktikproblem, ty hans patent innebär bara att gå rakt fram och vråla om något skulle vara i vägen. Allt annat är opportunistiskt, som ställer till svårigheter för skrikhalsen.

I sin skrävande skepnad är han ett vidunder av renhårighet, som formligen spyr ut förakt mot de icke kommunistiskt organiserade arbetarna och som absolut vägrar tänka tanken på aktionsenheten annorlunda än som ett de socialdemokratiska arbetarnas snopna erkännande, att skrikhalsen hela tiden har haft rätt. Förresten gillar han inte detta tal om aktionsenheten, ty aldrig har han känt behov av någon aktionsenhet — när man kan skrika ut klyschor till höger och vänster vad skall man då med aktionsenhet till?

För skrikhalsen är allting 100 procent eller ingenting — med munnen. Själv är han småborgare till hela sin livsföring, så långt tillgångarna räcker, men han är oförsonlig motståndare till all halvhet eller ofullgångenhet hos andra.

Skrikhalsen är en partifiende, som måste utrotas.”

Den sillénska partiskutan har seglat i hamn. Seglen har revats av skutans eget befäl, den sillénska centralkommittén. Endast 5 år orkade man med att styra trots alla motsatta försäkringar vid starten. Men det har gått i sicksack och alla löften till trots betraktar arbetarna slutet som det bästa. Erfarenheterna har lärt och även om de varit dyrköpta så hoppas alla att de ändå till sist skall vara till nytta för den svenska arbetarklassen, i dess befrielseverk, genom än större uppslutning kring dagens triumfator, det Socialistiska Partiet.